

Arrest

nr. 344 091 van 1 april 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. PEHARPRÉ
Edith Cavellstraat 63
1180 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 29 april 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 29 april 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 4 juni 2025 met referentnummer 128815.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 5 maart 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 april 2025 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) gegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie zone Brussel Hoofdsstad/Elsene op 12.04.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: G. (...)

voornaam: K. M. O. (...)

geboortedatum: (...)1995

geboorteplaats: Azerbeidjan

alias: G., K. M. O. (...) °(...)1995 Polen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politie zone Brussel Hoofdstad/Elsene op 12.04.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van het gebruik maken van documenten die hem niet toebehoren. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaarde in zijn hoorrecht dd. 12.04.2025 dat hij naar België gekomen was om zijn broer te bezoeken en zei dat zijn hele familie en neef hier zijn. Hij verklaarde hier ook een partner te hebben. Bij een later verklaring in het beroep ingediend dd. 24.04.2025 wordt verwezen naar deze relatie maar blijkt dat deze partner nog niet gescheiden is van haar huidige man. Het louter feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven. "Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM" (RVV, nr. 189065 van 28.06.2017). Bovendien het feit dat familieleden en deze partner van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM

Betrokkene verklaart verder geen medische problemen te hebben die hem het reizen of terugkeer naar zijn land van herkomst zou kunnen belemmeren

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

(..)

x Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

(..)

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweerde op 12.04.2025 sinds 10 dagen in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt. Betrokkene maakt gebruik van een valse Poolse identiteitskaart op naam van G., K. M. O. (...) °(...)1995

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politie zone Brussel Hoofdstad/Elsene op 12.04.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van het gebruik maken van documenten die

hem niet toebehoren. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verwijst bij de vraag waarom hij niet terugkeerde naar zijn herkomstland enkel naar het feit dat hij zijn broer en partner wou zien. Verder geeft betrokkene geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Azerbeïdjan een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweerde op 12.04.2025 sinds 10 dagen in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt. Betrokkene maakt gebruik van een valse Poolse identiteitskaart op naam van G., K. M. O. (..) (°(..)1995)

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel geacht ondoeltreffend te zijn omdat:

3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politie zone Brussel Hoofdstad/Elsene op 12.04.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van het gebruik maken van documenten die hem niet toebehoren. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

4° Betrokkene verblijft illegaal op het grondgebied en heeft zich nooit bij de bevoegde overheden aangeboden of heeft nooit de nodige handelingen gesteld om zijn verblijfssituatie in orde te brengen.

Betrokkene beweerde op 12.04.2025 sinds 10 dagen in België te verblijven en is niet in het bezit van enige geldige reisdocumenten. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.”

1.2. Op 29 april 2025 wordt de verzoekende partij tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie zone Brussel Hoofdstad/Elsene op (datum) en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : G. (..)

voornaam : K. M. O. (..)

geboortedatum : (..)1995

geboorteplaats : Azerbaycan

nationaliteit : Azerbeidjan

alias: G., K. M. O. (..) °(..)1995 Polen

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied(1).

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 29.04.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

(..)

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politie zone Brussel Hoofdstad/Elsene op 12.04.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van het gebruik maken van documenten die hem niet toebehoren. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaarde in zijn hoorrecht dd. 12.04.2025 dat hij naar België gekomen was om zijn broer te bezoeken en zei dat zijn hele familie en neef hier zijn. Hij verklaarde hier ook een partner te hebben. Bij een later verklaring in het beroep ingediend dd. 24.04.2025 wordt verwezen naar deze relatie maar blijkt dat deze partner nog niet gescheiden is van haar huidige man. Het louter feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven. “Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM” (RVV, nr. 189065 van 28.06.2017). Bovendien het feit dat familieleden en deze partner van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM

Betrokkene verklaart verder geen medische problemen te hebben die hem het reizen of terugkeer naar zijn land van herkomst zou kunnen belemmeren

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

2. Over de ontvankelijkheid

Uit de bewoordingen van de eerste bestreden akte (bijlage 13septies) blijkt dat deze drie onderscheiden beslissingen omvat, met name een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

(zonder termijn voor vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt ambtshalve op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving van 29 april 2025, die in de bijlage 13septies is vervat.

Artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad is bijgevolg, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd om van het beroep kennis te nemen in zoverre het de bedoeling is om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Het beroep wordt bijgevolg als onontvankelijk afgewezen in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 29 april 2025.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekende partij zet een enig middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“Premier et unique moyen :

- *Violation de l'erreur manifeste d'appréciation et d'interprétation ;*
- *Violation de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 ;*
- *Violation de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 ;*
- *Violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs :*
  - *Violation de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 et des principes relatifs à la motivation formelle des actes administratifs.*
  - *Violation de l'article 8 de la Convention Européenne de Sauvegarde des Droits de l'homme et des Libertés Fondamentales.*
  - *Violation de l'article 12 de la Convention Européenne de Sauvegarde des Droits de l'homme et des Libertés Fondamentales.*
  - *Violation du principe de bonne administration et en particulier du principe selon lequel l'administration est tenue de prendre en compte tous les éléments qui lui sont soumis, du principe de préparation avec soin des décisions administratives, le principe de légitime confiance et le principe de sécurité juridique ; violation du principe de bonne foi.*

5.1 En droit

5.1.1.

L'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15.12.1980 dispose quant à lui que : « Sans préjudice de dispositions plus favorables contenues dans un traité international, le ministre ou son délégué peut donner à l'étranger, qui n'est ni autorisé ni admis à séjourner plus de trois mois ou à s'établir dans le Royaume, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé ou doit délivrer dans les cas visés au 1°, 2°, 5°, 11° ou 12°, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé. 1° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2; »

L'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 prévoit : « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant ressortissant, de la vie familiale d'un pays tiers concerné. »

5.1.2.

Les articles 2 et 3 de la loi du 29.07.1991 et l'article 62 de la loi du 15.12.1980 imposent à la partie adverse de motiver ses décisions administratives ; cette motivation doit être exacte, adéquate c'ad claire et précise, et toucher à la motivation même des décisions (Paul LEWALLE Contentieux Administratif, Faculté de droit de LIEGE, p.160).

" L'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'administration implique l'obligation d'informer la requérante des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué, et de répondre, fût-ce de façon implicite mais certaine, aux arguments essentiels présentés par l'intéressé, et que tout acte administratif repose sur des motifs exacts, pertinents et admissibles. La décision doit donc faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre à l'intéressé de connaître les justifications de la mesure prise et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle" (CCE, 29.05.2008, n° 12039) ;

" Le contrôle juridictionnel de la motivation d'un acte qui doit être motivé dans la forme ne porte pas seulement sur l'existence d'une motivation : la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire à l'exactitude, l'admissibilité et la pertinence des motifs " (CCE, 25.03.2010, n° 40.770).

5.1.3.

Le principe de bonne administration et le principe de confiance légitime imposent notamment à la partie adverse de tenir compte de l'entièreté des éléments à sa disposition.

5.1.4.

L'article 8 CEDH consacre le droit à la vie privée ainsi qu'à la vie familiale.

5.2. Au fond

Les décisions attaquées violent les dispositions précitées en ce que :

Première branche : violation de l'obligation de motivation formelle et de bonne administration

1.

La décision attaquée mentionne à tort : « lorsqu'une déclaration ultérieure dans le recours déposé le 24.04.25 fait référence à cette relation, il apparaît que cette partenaire n'est pas encore divorcée de son mari actuel. Le simple fait que les parties vivent ensemble n'est pas considéré comme un élément de preuve. »

Contrairement à ce que soutient la partie adverse, l'assistante sociale du centre a bien précisé à l'Office des Etrangers depuis le 14.04.25 que le requérant vivait une relation avec sa compagne actuelle, Madame C. (...) qui était en procédure de divorce.

L'assistante sociale a également mentionné le fait que lors de son arrestation le requérant accompagnait sa compagne à une visite médicale chez gynécologue pour une possible grossesse.

Le courriel de l'assistance sociale se trouve dans le dossier administratif et l'OE avait connaissance de ces informations le 14.04.25 (Pièce 3).

(...)

La décision attaquée ne prend nullement en compte toutes les informations communiquées par l'assistante sociale du Centre à l'Office des Etrangers et se borne à minimiser la relation entre les parties.

Celle-ci ne fait nullement également mention de la relation entre le requérant et ses deux beaux-enfants.

2.

La partie adverse se fonde sur des raisons d'ordre public et du comportement personnel du requérant afin de motiver l'ordre de quitter le territoire.

Pourtant, les raisons d'ordre public et de sécurité nationale doivent respecter le principe de proportionnalité et être fondées exclusivement sur le comportement personnel.

Dès lors que la loi fait référence au « comportement personnel » de l'intéressé, qui est « le seul élément sur la base duquel la décision de fin de séjour pour des motifs d'ordre public peut être prise », elle impose que « l'autorité procède à un examen individuel et motive sa décision en référence à des actes concrets, pertinents et prouvés posés par l'intéressé

». Le comportement de la personne concernée doit représenter une menace réelle.

Les travaux préparatoires de la loi du 24.02.2017 renvoient à la jurisprudence de la CJUE « La notion de "raisons d'ordre public ou de sécurité nationale" implique l'existence d'une menace suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société, celui-ci devant s'entendre comme comprenant aussi la sécurité intérieure et extérieure de l'État. C.J.U.E., 22 mai 2012, P.I., aff. C 348/09, EU:C:2012:300, point 34; C.J.U.E., J.N., 15 février 2016, aff. C601/15, EU:C:2016:84, point 67.

En l'espèce, le requérant a utilisé des faux documents. La décision attaquée est disproportionnée et le comportement du requérant n'a jamais constitué une menace grave à l'encontre de notre société.

3.

Votre Conseil a déjà estimé que la partie adverse est tenue par les obligations générales de motivation formelle et de bonne administration qui lui incombent lorsqu'elle prend une décision administrative individuelle, et ainsi, notamment, de statuer en prenant en considération tous les éléments pertinents qui sont portés à sa connaissance au moment où elle statue (en ce sens, arrêt CE n° 196 577 du 1er octobre 2009 et arrêt CCE n° 253 807 du 30 avril 2021) ; Que tel n'est manifestement pas le cas en l'espèce ;

La partie adverse manque dès lors à son obligation de motivation formelle et adéquate en ne motivant pas in specie les raisons pour lesquelles les éléments évoqués par le requérant concernant son séjour, ne constituent pas des éléments pertinents justifiant sa demande.

Que la partie adverse a violé le principe de bonne administration ;

Il convient également de constater que la partie adverse a manqué à ses obligations de motivation et de minutie, de tel sorte que l'acte attaqué doit être annulé.

La décision attaquée viole le principe de motivation formelle et de bonne administration et doit donc être annulée.

Seconde branche : violation de l'article 8 de la CEDH

4.

La partie adverse viole l'article 8 de la CEDH et les décisions attaquées motivent à tort que :

(...)

En ce qui concerne l'existence d'une vie familiale, il convient tout d'abord de vérifier s'il est question d'une famille. Ensuite, il doit apparaître, dans les faits, que le lien personnel entre les membres de cette famille est suffisamment étroit (cf. Cour EDH, 12 juillet 2001, K. et T. contre Finlande, § 150).

La notion de vie privée n'est pas non plus définie par l'article 8 de la CEDH. La Cour EDH souligne que la notion de vie privée est un terme large et qu'il n'est pas possible ni nécessaire d'en donner une définition exhaustive (Cour EDH, 16 décembre 1992, Niemietz contre Allemagne, § 29). L'existence d'une vie familiale ou d'une vie privée, ou des deux, s'apprécie en fait.

Dans les affaires CHORFI, Aristimuno MENDIZABAL, SYSSOYEVA, la Cour Européenne des droits de l'homme a considéré que l'article 8 protégeait non seulement la vie familiale mais également la vie privée dès lors que la vie privée vise non seulement le cercle intime d'une personne mais également le droit pour cette personne de nouer et de développer des relations avec ses semblables et les centres d'intérêts de vie d'une personne (Chorfi c/ Etat Belge, 7 août 1996, Recueil 1996 III, Aristimuno Mendizabal c/ France, 17 janvier 2006, req. N° 51431/99, Syssoyeva c/ Lettonie, 15 janvier 2007, req.n°60654/00).

En l'espèce, il ne peut être contesté que le requérant entretient une vie familiale en Belgique avec sa compagne. Le requérant a introduit une requête de mise en liberté devant le TPI et a déposé un inventaire avec des pièces. La requête qui fut déposée et communiquée à l'Office des Etrangers avant la prise de la décision attaquée mentionne bien les intentions de mariage du couple mais que ceux-ci restent dans l'attente du jugement de divorce de la compagne du requérant.

5.

Lors de son audition par la police PoIBruno, le requérant a déclaré :

Avez-vous des membres de famille en Belgique? Si oui, qui? Heeft u familie in België? Zo ja, wie? Do you have family members in Belgium? If so, who?

Réponse: Oui

Declaration: toute ma famille est en belgique ainsi que ma copine

En l'espèce, la partie défenderesse n'a pas pris l'ensemble de ces éléments en considération et n'a pas procédé à un examen rigoureux de la vie familiale du requérant.

La notion de vie « familiale » recouvre toute relation hétérosexuelle stable et durable. Elle peut également s'étendre aux rapports entre proches parents, tels que les relations avec les grands-parents ou les frères et sœurs.

L'article 8 de la CEDH prévoit que « l'existence de la vie familiale dépasse la réalité juridique et s'évalue en prenant en considération l'ensemble des éléments de la cause.

6.

L'article 8 § 2 de la Convention Européenne de Sauvegarde des droits de l'homme et des Libertés Fondamentales prévoit qu' : « Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui.

Celle-ci ne constitue pas une mesure, qui dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sécurité publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou encore à la protection des droits et libertés d'autrui.

L'Etat Belge doit démontrer que l'ingérence protégée par l'article 8 de la Convention précitée est non seulement prévue par la loi, mais surtout nécessaire dans une société démocratique à l'un des objectifs limitativement visés par l'article 8 § 2 de la Convention Européenne de Sauvegarde des droits de l'homme et des Libertés Fondamentales.

Même si on estimerait cette ingérence justifiée, celle-ci n'est nullement proportionnelle à l'un des objectifs énumérés par l'article 8, §2 de la Convention Européenne de Sauvegarde des droits de l'homme et des Libertés Fondamentales

Il n'en reste pas moins que l'intéressé entretient une vie familiale réelle avec une ressortissante belge, et que leur vie familiale ne pourrait se dérouler ailleurs. Dans ces conditions, la mise en œuvre de l'ordre de quitter le territoire constituerait une violation de l'article 8 de la Convention.

La partie adverse se contente de considérer que le requérant n'a jamais introduit de demande de regroupement familial pour régulariser son séjour et en déduit que l'article 8 de la CEDH n'est pas violé et ce alors qu'il a indiqué, lors de son audition qu'il est en couple avec sa compagne et que cette dernière se trouve actuellement en procédure de divorce de sa précédente union.

La partie adverse ne nie donc pas ces éléments sur la vie familiale du requérant, mais allègue que la cohabitation n'est pas une preuve d'une relation durable et qui doit être protégée.

Or l'Office des Etrangers avait pourtant en sa possession de nombreux autres éléments qui attestent les éléments de la vie familiale au sens de l'article 8 de la CEDH.

Que l'absence de démarches entreprises par le requérant ne met pas à néant la réalité de ses attaches familiales en Belgique."

3.2. De Raad stelt vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding en een inreisverbod voor de duur van drie jaar op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Waar de verzoekende partij voorts inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissingen, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.4. Artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd getroffen, luidt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(..)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;"

Verzoekende partij betwist niet dat zij in België verblijft zonder in bezit te zijn van een geldig paspoort en geldig visum of geldige verblijfstitel op het moment van haar arrestatie. Met haar betoog dat volledig gericht is tegen het openbare orde-motief gaat verzoekende partij er derhalve aan voorbij dat de eerste bestreden beslissing nog een ander, evenzeer determinerend motief bevat zodat de kritiek tegen het openbare orde-motief hoe dan ook niet kan leiden tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten nu dit afdoende geschraagd is door de vaststelling dat zij zonder in bezit te zijn van de vereiste documenten, en aldus illegaal, in België verblijft. Immers moet de verwerende partij in dergelijk geval in beginsel een bevel om het grondgebied te verlaten afleveren. Verder blijkt tevens dat de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek naast het openbare orde-motief evenzeer geschraagd wordt door een ander eveneens determinerend motief, met name dat er een risico op onderduiken bestaat. Ook de concrete vaststellingen dienaangaande betwist verzoekende partij niet.

3.5. Ook wat betreft het bestreden inreisverbod dient vastgesteld dat de afgifte ervan gebaseerd is op artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet dat luidt: *"De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen: 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan"* en niet op het gegeven dat zij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd. *In casu* blijkt duidelijk dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 april 2025 geen termijn voor vrijwillig vertrek bevat. Deze vaststelling is afdoende om een inreisverbod op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet af te leveren.

3.6. Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoekende partij met haar betoog evenmin afbreuk doet aan de vaststelling dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De verzoekende partij betwist vooreerst niet in het verzoekschrift dat zij op heterdaad betrapt werd op het gebruik van

documenten die haar niet toebehoren. Deze vaststelling wordt inderdaad ook ondersteund door de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het TARAP-verslag van de federale politie zone Brussel Hoofdstad/Elsene van 12 april 2025 waaruit blijkt: *“suite à une action planifiée (belfi), Monsieur s'enfuit en courant à notre arrivée. Nous procédons à son contrôle et il appert que monsieur est porteur de faux documents d'identité polonaise et ce dernier travaillais au noir »* (eigen vertaling : Ingevolge een geplande actie (belfi) vluchtte meneer bij onze aankomst. We controleren hem en stellen vast dat meneer drager is van valse Poolse identiteitspapieren en in het zwart werkte). De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat de feiten een bedrieglijk karakter kennen en hieruit blijkt dat verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Dit nog temeer het ook niet de eerste keer is dat verzoekende partij dergelijke feiten pleegt. Immers blijkt uit het administratief dossier dat zij zich medio 2020 ook al bediende van een vals Pools paspoort en aan de hand hiervan getracht heeft verblijfsrecht te bekomen. Haar betoog dat zij toentertijd dacht dat het authentieke documenten waren, kan geenszins overtuigen in het licht van het gegeven dat zij op 12 april 2025 andermaal werd aangetroffen met valse Poolse identiteitsdocumenten. Uit de feitelijke gegevens die haar zaak kenmerken komt aldus eerder naar voren dat verzoekende partij er niet voor terugdeinst om valse documenten te gebruiken ten einde in België te kunnen verblijven en te werken. Dergelijk gedrag doet niet kennelijk onredelijk getuigen van een gevaar voor de Belgische openbare orde. Er moet verder worden benadrukt dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt te veronderstellen, de verwerende partij, op grond van artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, aan een vreemdeling die nooit werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden of om zich te vestigen louter op basis van eerder door deze vreemdeling gestelde gedragingen kan besluiten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde. Er is in voormelde bepaling ook nergens aangegeven dat de verwerende partij een dergelijke beslissing slechts zou kunnen nemen indien zij kan aantonen dat er sprake is van *“ernstige redenen van openbare orde”*. De Raad benadrukt dat, met betrekking tot een vreemdeling die niet beschikt over een langdurig recht op verblijf, overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, slechts vereist is dat de betrokkene geacht wordt de openbare orde te kunnen *“schaden”*. Een *“gewone”* schending van de openbare orde kan aldus volstaan. Haar subjectieve overtuiging voorts dat het openbare orde-motief disproportioneel is, doet geen afbreuk aan de concrete vaststellingen van de verwerende partij die geenszins kennelijk onredelijk doen besluiten dat verzoekende partij door haar gedrag wel degelijk de openbare orde kan schaden. Ook waar uit haar betoog naar voren komt dat zij meent dat de feiten niet (voldoende) ernstig zijn – waaruit slechts kan worden afgeleid dat zij andere waarden en normen heeft – en dat niet blijkt dat zij door haar gedrag een actueel gevaar vormt voor de openbare orde – terwijl zowel uit haar poging medio 2020 om verblijfsrecht te bekomen op grond van een vals Pools paspoort alsook uit de politieke vaststellingen inzake het gebruik van valse Poolse identiteitsdocumenten op 12 april 2025 toch reeds is gebleken dat zij er niet voor terugschrikt om bepaalde grenzen te overschrijden – leidt niet tot het besluit dat de verwerende partij verkeerdelijk of op kennelijke onredelijke wijze stelde dat zij wordt geacht door haar gedrag de openbare orde te kunnen schaden.

De Raad benadrukt verder dat de verwerende partij, op het ogenblik dat zij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststelling kan laten meespelen dat verzoekende partij op heterdaad betrapt werd op het gebruik van documenten die haar niet toebehoren. De Raad wijst er daarbij op dat het opleggen van het bestreden inreisverbod zelf niet is gesteund op de vaststelling dat verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden, maar wel op de vaststelling dat er voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan. Conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij in dat geval een inreisverbod te treffen. Evenmin blijkt dat de verwerende partij toepassing heeft gemaakt van artikel 74/11, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet die haar de mogelijkheid geeft om de termijn van het inreisverbod meer dan vijf jaar te doen bedragen wanneer zij oordeelt dat verzoekende partij een *“ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”*. De verwerende partij heeft enkel het gegeven dat verzoekende partij betrapt werd op de hoger aangegeven feiten mee in overweging genomen bij het bepalen van de duur van drie jaar van het inreisverbod waarbij zij, naast voornoemd element, ook overwoog dat verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft en dat er geen elementen in de zin van artikel 8 of 3 EVRM zijn die het treffen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar verhinderen.

3.7. Verzoekende partij houdt tenslotte wel voor dat zij wel degelijk een beschermenswaardig gezinsleven heeft in België met haar partner en momenteel in een echtscheidingsprocedure zit en dat evenmin rekening werd gehouden met het beschermenswaardig gezinsleven dat zij heeft met de twee kinderen van haar partner.

3.8. De Raad merkt op dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Verzoekende partij verwijst naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en meent dat geen rekening werd gehouden met haar gezinsleven. Zij ziet ook een schending van artikel 8 EVRM en artikel 12 EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

De Raad wijst erop dat artikel 8 EVRM, dat luidt: *“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”* het begrip ‘familie- en gezinsleven’ niet definieert. Het is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Serife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

Wanneer verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen familie- en gezinsleven aan te tonen.

Zoals blijkt uit het administratief dossier werd verzoekende partij op 12 april 2025 gehoord. Zij verklaarde dat zij sinds een tiental dagen in België is en dat zij naast haar broer ook een vriendin heeft in België, de genaamde K.C.. Verzoekende partij maakte op dat moment geen melding van het feit dat haar vriendin ook kinderen heeft. In het gesloten centrum van Vottem herhaalde verzoekende partij op 14 april 2025 verder ten aanzien van de terugkeerambtenaar dat zij ongeveer een week in België is om haar vriendin te bezoeken. Blijkens de verklaringen van de vriendin zouden zij hun relatie onderhouden hebben tussen Polen – waar verzoekende partij werkte – en België. Omdat verzoekende partij haar wou begeleiden naar het medisch consult ingevolge een mogelijke zwangerschap heeft verzoekende partij ervoor gekozen om verder in België te blijven. Verder wordt meegedeeld dat de vriendin momenteel in een echtscheidingsprocedure zit en dat zij moeder is van twee kinderen uit een eerdere relatie. Er wordt aan toegevoegd dat er geen officiële procedure werd opgestart, maar verzoekende partij duidelijk de erkenning van het vaderschap opwerpt.

Verzoekende partij wijst er verder op dat zij via haar verzoek tot invrijheidstelling bij de Raadkamer stukken heeft gevoegd waaruit het beschermenswaardig gezinsleven met haar partner en diens kinderen blijkt.

3.8.1. Zoals blijkt uit de gegeven motivering van de bestreden beslissingen aanvaardt de verwerende partij in eerste instantie niet dat verzoekende partij een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM heeft met de genaamde K.C.. Zij wijst er daarbij op dat K.C. nog niet gescheiden is van haar huidige man en dat het loutere feit dat K.C. en verzoekende partij samenwonen niet beschouwd kan worden als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven. Verzoekende partij betwist niet dat K.C. nog niet gescheiden is, maar wijst er wel op dat K.C. in een echtscheidingsprocedure zit. Zelfs aangenomen dat dit het geval is, dan nog kan uit de door de verzoekende partij aangereikte gegevens geenszins blijken dat zij met K.C. een gezinsleven onderhoudt dat kan gekwalificeerd worden als beschermenswaardig in de zin van artikel 8 EVRM. Immers benadrukt de Raad dat in de feiten de persoonlijke band tussen de familie- of gezinsleden *voldoende hecht* moet zijn (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150). Anders dan de verklaringen van verzoekende partij en haar vriendin ligt geen concreet bewijs voor van het feit dat zij al een voldoende hechte en duurzame relatie hebben. De verzoekende partij verwijst wel naar foto's van haarzelf met de kinderen van haar vriendin gevoegd aan haar

verzoekschrift tot invrijheidstelling (doch die zij evenwel niet voegt aan onderhavig verzoekschrift en die zich ook niet in het administratief dossier bevinden) maar de Raad wijst erop dat loutere foto's die niets vertellen over de context waarin ze genomen zijn, *an sich* geenszins het bewijs vormen van een gezinsleven met de partner dat beschermenswaardig is in de zin van artikel 8 EVRM. Uit de verklaringen van verzoekende partij en haar vriendin komt niet meer naar voren dan dat zij ongeveer een jaar geleden een amoureuze relatie gestart zijn via sociale media en dat zij dit via bezoeken aan elkaar onderhouden hebben (zie uiteenzetting in het verzoekschrift tot invrijheidstelling) alsook dat de vriendin dacht dat ze zwanger was, dat verzoekende partij dan besliste mee te gaan naar een medisch consult en dat zij de intentie hebben te huwen. Uit dergelijke verklaringen kan geenszins blijken dat de relatie al voldoende duurzaam en hecht is om als beschermenswaardig beschouwd te worden in de zin van artikel 8 EVRM.

Volledigheidshalve wijst de Raad er tevens op dat verzoekende partij met haar betoog dat haar vriendin mogelijks zwanger is niet concreet aannemelijk dat dit ook werkelijk zo is en dat, zelfs indien dit het geval zou zijn, nog daargelaten de vaststelling dat haar vriendin nog gehuwd is met een andere persoon en verzoekende partij ook niet aantoonbaar werkelijk de vader te zijn van het nog ongebooren kind, pas vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een 'gezinsleven' (EHRM 27 oktober 1994, nr. 18535/91, *Kroon e.a. v. Nederland*, par. 30 en EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, par. 30). In het licht van artikel 8 EVRM is er heden bijgevolg in ieder geval nog geen sprake van het bestaan van een gezinsleven tussen verzoekende partij en het ongebooren kind.

Verzoekende partij maakt verder evenmin een beschermenswaardig gezinsleven met de kinderen van K.C. aannemelijk. Immers aanvaardt het EHRM slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een *de facto* gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, *X., Y. en Z./Verenigd Koninkrijk* (GK), § 37; EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150). Nergens uit de stukken van het dossier of uit de stukken gevoegd aan het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij een bloed- of aanverwantschapsband heeft met de kinderen van K.C.. De vraag is of de verzoekende partij kan worden beschouwd als de zorgdragende volwassene, en dat hiermee in het belang van het kind rekening diende te worden gehouden. *In casu* maakt de verzoekende partij niet op concrete wijze aannemelijk dat zij een zorgdragende volwassene voor de kinderen van K.C. is en dat bijgevolg de bestreden beslissingen het belang van de kinderen schaadt. In haar verzoekschrift beperkt de verzoekende partij zich hoofdzakelijk tot een verwijzing naar de kinderen van K.C. doch dit volstaat evenwel niet om aan te tonen dat de verzoekende partij ook een zorgdragende volwassene is voor de kinderen, derwijze dat kan worden gesproken van een beschermenswaardige gezinsrelatie tussen de verzoekende partij en de kinderen. Uit het loutere gegeven dat verzoekende partij, die blijkens haar verklaringen pas sinds begin april 2025 in België aanwezig is, kan bezwaarlijk blijken dat zij met de kinderen van K.C. een dusdanige band heeft waardoor *in casu* zou kunnen gesproken worden van een daadwerkelijke zorgdragende volwassene ten aanzien van de kinderen. Het loutere gegeven dat verzoekende partij enige betrokkenheid zou tonen ten opzichte van de kinderen van K.C. is onvoldoende om aannemelijk te maken dat zij een dermate zorgdragende figuur is voor de kinderen dat hiermee rekening had moeten gehouden worden. Met haar betoog maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat de kinderen, die niet gescheiden wordt van de moeder waarmee wel een bloedband is en waarvan kan aangenomen worden dat deze de daadwerkelijke zorg draagt voor de kinderen, geschaad zullen worden in hun hoger belang door de verwijdering van verzoekende partij en het gegeven dat haar een inreisverbod werd opgelegd. Er blijkt *in casu* bijgevolg niet dat verzoekende partij gewag kan maken van een beschermenswaardig gezinsleven met de kinderen van K.C.. Zij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat de verwerende partij enig beschermenswaardig gezinsleven veronachtzaamd heeft bij het treffen van de bestreden beslissingen. Anders dan wat zij aldus voorhoudt moest de verwerende partij dienaangaande geen belangenafweging doorvoeren. Gelet op voorgaande en nog daargelaten de vraag naar de directe werking van de artikelen 2 en 3 van het Kinderrechtenverdrag, maakt de verzoekende partij evenmin de door haar aangehaalde schending van voormelde artikelen op p. 13 van haar verzoekschrift aannemelijk.

In zoverre verzoekende partij met haar betoog ook nog zou wijzen op een beschermenswaardig gezins- of familieleven met haar in België verblijvende broer, wijst de Raad erop dat het EHRM reeds meermaals geoordeeld heeft dat een familieband tussen meerderjarige broers/zussen niet aangenomen kan worden tenzij er kan aangetoond worden dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10 april 2012, *Balogun v. UK*, nr. 60286/09; EHRM, 2003, *Kwakyé-Nti and Dufie v. the Netherlands*, nr. 31519/96). Verzoekende partij toont dergelijke bijkomende afhankelijkheidsband ten aanzien van haar broer evenwel niet aan.

3.8.2. Verder benadrukt de Raad dat, zo de verzoekende partij wel degelijk een beschermenswaardig gezinsleven zou hebben met K.C. zelf, *quod non* gelet op de bespreking *supra*, de verwerende partij evenzeer heeft geëit dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM niet

absoluut is en zij het gevaar voor de openbare orde dat verzoekende partij door haar gedrag vormt superieur acht aan de privébelangen van verzoekende partij.

De Raad wijst er in dat verband op dat het *in casu* om een eerste toegang gaat en geen weigering van voortzetting van verblijf. Er kan derhalve niet worden gesteld dat de bestreden beslissingen een inmenging vormen in het gezinsleven van verzoekende partij. Er dient hierbij te worden aangegeven dat het EHRM reeds meermaals heeft aangegeven dat wanneer een vreemdeling in een dergelijke situatie een staat confronteert met een privé- en gezinsleven als een voldongen feit ("*fait accompli*") er op deze staat geen uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting rust op deze vreemdeling toe te laten zich te vestigen. Het EHRM oordeelt dat in regel, vreemdelingen in deze situatie, niet vermogen te verwachten dat hen enig verblijfsrecht zal worden toegestaan (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12.738/10, *Jeunesse/ Nederland*). Voorliggende zaak kan niet worden vergeleken met zaken waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van vreemdelingen die door het EHRM worden beschouwd als "*gevestigde vreemdelingen*", met andere woorden vreemdelingen die formeel tot een verblijf werden toegelaten (EHRM 30 juni 2015, nr.39.350/13, A.S./ Zwitserland). In zaken, zoals in de voorliggende, waarbij niet enkel de bescherming van een gezins- of privéleven aan de orde is, doch waar het tevens handelt over een immigratiekwestie, dienen andere gegevens in aanmerking te worden genomen. Het EHRM gaf al aan dat in zaken die ook immigratiekwesties betreffen de mate waarin een gezins-/privéleven zou worden aangetast, de banden in de verdragsstaat, de vraag of er onoverbrugbare obstakels bestaan om een gezins-/privéleven verder te zetten in het land van oorsprong van de vreemdeling en of er redenen bestaan die verband houden met de immigratiecontrole (zoals het feit dat voorheen al inbreuken werden gepleegd tegen de verblijfswetgeving) of overwegingen inzake de bescherming van de openbare orde in rekening kunnen worden gebracht. Ook belangrijk bij de te maken afweging is het antwoord op de vraag of een gezins-/privéleven tot stand werd gebracht op het ogenblik dat de betrokken personen reeds wisten dat de verblijfsstatus dusdanig was dat het van meet af aan duidelijk was dat de mogelijkheid tot voortzetting van een gezins-/ privéleven in een bepaalde staat precair was. Dat verzoekende partij hiervan op de hoogte was kan niet ernstig betwist worden. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM zal, indien dit het geval is, slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kunnen worden besloten dat de verwijdering van een vreemdeling aanleiding geeft tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet aantoonbaar dat *in casu* sprake is van een uitzonderlijke situatie waardoor haar verwijdering en het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar aanleiding kan geven tot een schending van artikel 8 EVRM. De Raad volgt daarbij de verwerende partij dat verzoekende partij al door haar gedrag heeft doen getuigen van een misprijzen voor de Belgische wetten en regels en dat de bescherming van de openbare orde *in casu* overweegt. Daarbij dient ook nog vastgesteld dat verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt dat zij haar gezinsleven enkel in België kan uitoefenen noch dat zij dit niet verder vanop afstand kan beleven via moderne communicatiemiddelen of korte bezoeken van haar vriendin in het land van herkomst of elders. Zo blijkt immers al uit hun verklaringen dat zij hun relatie ook steeds zo onderhouden hebben en uit niks blijkt waarom dit thans niet meer mogelijk zou zijn.

Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat een schending van artikel 8 EVRM voorligt met betrekking tot enig gezinsleven in België.

In zoverre zij voorts meent dat ook een schending van haar privéleven voorligt, wijst de Raad erop dat het aan de verzoekende partij toekomt om concreet aan te tonen dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder de notie 'privéleven' uit artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (EHRM 23 juni 2008, *Maslov t. Oostenrijk*, § 63), en zij aldus niet als "*gewone*" sociale relaties kunnen worden gekwalificeerd.

Verzoekende partij die blijkens haar verklaringen pas sinds april 2025 in België verblijft en dit op illegale wijze waarbij zij tevens betrapt werd op het gebruik van valse identiteitsdocumenten alsook zwartwerk, maakt niet concreet aannemelijk dat zij in België een privéleven heeft opgebouwd dat valt onder toepassing van artikel 8 EVRM. Louter ten overvloede wijst de Raad er nog op dat het EHRM in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk* oordeelde, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, *Butt t. Noorwegen*). Zij toont met haar niet-geconcretiseerd betoog geenszins aan dat de verwerende partij enig relevant gegeven inzake haar privéleven veronachtzaamd heeft.

3.9. Gelet op de bespreking *supra* maakt verzoekende partij met haar betoog dat niet verder reikt dan hetgeen hiervoor besproken geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 8 EVRM aannemelijk.

3.10. In zoverre verzoekende partij de schending van artikel 12 van het EVRM inroept, dient te worden aangestipt dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat artikel 12 van het EVRM slechts een bescherming biedt tegen uitwijzing indien niet alleen concrete huwelijksplannen worden aangetoond, *quod non in casu* - doch tevens aannemelijk wordt gemaakt dat deze niet in het buitenland kunnen worden gerealiseerd (EHRM 12 juli 1976, X/Duitsland). Een schending van artikel 12 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.11. Waar verzoekende partij *in fine* van haar verzoekschrift nog een schending van artikel 3 EVRM opwerpt, laat zij na met concrete gegevens te duiden op welke wijze de bestreden beslissingen een schending inhouden van artikel 3 EVRM. Immers, wie zich wenst te beroepen op artikel 3 van het EVRM moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling; diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt is er toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

3.12. Gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM kan deze rechtsregel niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist. Te dezen roept de verzoekende partij de schending in van de artikelen 3, 8 en 12 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat zij niet aantoonde dat de bestreden beslissingen een schending van voormelde artikelen inhouden. Een schending van artikel 13 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.13. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één april tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER